

**REBECCA
YARROS**

**ZAMILOVANÁ
HOLKA**

**JAY
CROWNOVER**

 BARONET

Zamilovaná holka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Jay Crownover
Zamilovaná holka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZAMILOVANÁ HOLKA

ZAMILOVANÁ HOLKA

In Luv Duet 1

JAY CROWNOVER
A
REBECCA YARROS

 BARONET

Copyright Girl in Luv © 2019 by Jay Crownover & Rebecca Yarros
Translation © Jana Pacnerová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-2868-3 (1. zveřejnění, 2026)

ISBN e-knihy 978-80-269-2869-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-269-2878-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2879-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Jsou z úplně rozdílných světů... ale společnou mají touhu být milovaní kvůli tomu, jací opravdu jsou.

Langley Vaughnová zoufale potřebuje partnera na rande.

Ale není to jen tak nějaké rande.

Hledá chlapa, který by s ní šel na pekelnou svatbu. Nestává se každý den, že jste nuceni být v doprovodu nevěsty, zatímco si vaše první láska bere vaši arcinepřítelkyni... jinými slovy tu nejhorší nevlastní sestru na světě. Celá situace je učiněná noční můra a Langley už je nanic z přijímání rozkazů a z toho, jak se musí nuceně usmívat. Už ji nebaví hrát záporáka, když přitom ona je ta, které se křivdí.

Potřebuje najít partnera, který se nebojí peněz její rodiny... někoho ochotného pořádně to rozparádit. Potřebuje někoho mimo svůj běžný společenský okruh, někoho ochotného jít do války proti bohatým. Potřebuje někoho, kdo necouvne. Někoho ochotného hrát komplikovanou hru na přetahovanou, kterou už sama hraje se svou rodinou celá léta.

Ani za milion let by ji nenapadlo, že narazí na romantického hrdinu, když uvede svůj šílený plán do pohybu.

Nejenže Iker opakovaně dorazí v pravou chvíli, ale taky ji přiměje konečně bojovat sama za sebe.

Říká, že to dělá jen kvůli penězům... ale jeho činy hovoří mnohem hlasitěji než slova.

Iker Alvarez by udělal všechno a cokoli, aby rychle sehnal prachy.

Nejen tak nějaké prachy, ale dost velké na to, aby jeho mladší bratr mohl studovat na své vysněné vysoké škole.

Zaplat'pámbu za zoufalou, hezkou, bohatou holčičku, co má moc peněz a za lubem neslýchaný plán. To, že se ocitne na správném místě ve správnou chvíli, by mohlo znamenat vyslyšení modliteb jich obou – a tenhle chytrý voják si nikdy nenechal ujít slibnou příležitost.

Ikerovi nevadí přispět k záchraně Langley a dělat jí doprovod – pokud bude cena odpovídat.

Jenže neměl v plánu tolik si tuhle blondýnku oblíbit. Vůbec není připravený na sílu přitažlivosti, která mezi nimi existuje, ani na svou rostoucí touhu chránit ji před supy a zločinci, co s ní žijí pod jednou střechou.

Chce být chlap, co ji uchová v bezpečí a dodá jí odvalu, kterou očividně potřebuje, aby se bránila... Jenže Ikerův čas i budoucnost si nárokuje někdo jiný, někdo daleko mocnější a vlivnější než bohatá rodina Langley. Iker ví, že není tím, s kým by Langley mohla dlouhodobě počítat, ale ať ho vezme čert, jestli nechce udělat všechno, co je v jeho silách, aby se takovým člověkem stal.

Kapitola 1

Langley

Červené šaty. Mám.
Lesk na rty. Mám.
Solidní, sexy-ale-ne-tak-docela-striptérské
lodičky na podpatku. Mám.

Prachy? To si pište. Byla jsem si celkem jistá, že tohle není ten typ baru, kde bych komukoli svěřila při placení svou kreditku.

Byla jsem na misi... zbývalo jen vyjít z domu.

„Víš jistě, že je seženeš?“ ptala se Virginia a přitom poklepávala upravenými nehty o mahagonový stůl. „Langley!“ zasyčela, když jsem prošla klenutým průchodem do jídelny.

Sakra. Málem jsem to stihla. Na zlomek vteřiny jsem uvažovala, jestli nemám svou nevlastní matku ignorovat. Svoboda byla vzdálená jen šest metrů. Ale slíbila jsem tátovi, že tenhle týden budu poslušná dcera, i kdyby jen proto, abych mu trochu usnadnila život, a tak jsem ještě vteřinu toužebně hleděla na domovní dveře, pak jsem se otočila do jídelny

a přitom svírala klíče tak pevně, až se mi zarývaly do dlaně.

„Ještě neodcházej. Potřebujeme s tebou mluvit,“ nařídila, pak se rychle vrátila k telefonátu. „Ano, chápu, že je to změna na poslední chvíli, ale platíme vám spoustu peněz, aby dostala, co chce, a když jsou to růžové pivoňky, tak bude mít růžové pivoňky!“

Cože to? Už čtvrtá změna požadovaných květin? Pátá?

Neměla jsem zdání, kolik platí svatební plánovačce, ale zdaleka ne dost.

„Uhni,“ vyštěkla za mnou Camille.

Ustoupila jsem stranou a nechala nevlastní sestru projít, což byla víceméně metafora pro celý náš vztah... nebo spíš nevztah.

Obě jsme byly v prváku na střední, když se naši rodiče vzali. Zhruba tak první rok jsem doufala, že budeme kamarádky, nebo dokonce skutečné sestry. Místo toho jsem nakonec bydlela přes chodbu od své největší soupeřky. Soupeřky nejen pokud šlo o známky, sporty nebo přijetí na vysokou, ale *ve všem*.

Jenže tahle nadcházející svatba byla jen třešinka na dortu... nebo spíš... na jejím nóbl francouzském *petit fours*. Protože obyčejný dort by Virginii a Camille nikdy nemohl stačit.

Tento týden vnímala má nevlastní sestra jako své konečné vítězství.

Už za pár dní se Camille provdá za mého bývalého přítele.

Moje nevlastní sestra zaujala své místo u třiapůlmetrového stolu, který byl proměněný ve svatební centrum – nebo, jak říkám já, v Ground Zero – a zalistovala šanonem se zasedacím pořádkem.

Virginia ukončila hovor a promnula si spánky. „Budeš mít pivoňky, Cammy.“

„Díky, mami. Určitě budou krásné.“ Camille objala Virginii a mně projelo břichem bodnutí.

Chyběla mi máma. Bylo to už devět let, co mě – nás – o ni připravila rakovina, ale stesk a smutek nevymizely. Když už, tak při pohledu na to, jak jsou si Virginia a Camille blízké, ještě víc v tomhle velkém domě sílila ozvěna máminy nepřítomnosti.

„Potřebujete mě?“ ozvala jsem se.

Dva páry identických hnědozelených očí na mě upřely přimhouřený pohled. Bylo až strašidelné, jak si byly podobné.

„Svatba je za týden, Langley,“ řekla Virginia.

„Ano, já vím.“ Ovšemže jsem věděla. Byla jsem si celkem jistá, že o tom ví celé Colorado Springs a půlka Denveru.

„Ještě pořád jsi nám neřekla jméno svého doprovodu,“ ukázala Camille na prázdné místo vedle mého u hlavního stolu na grafu zasedacího pořádku. „Je jméno tvého nového přítele tak moc tajné? Ještě jsme se s ním ani nesetkali.“

Jo, to bude těžké udržet v tajnosti, protože v současnosti jsem žádného kluka neměla.

„Můžeš mi mít za zlé, že ho sem nevodím?“ zeptala jsem se jí se sladkým úsměvem a přitom jsem zatínila stoličky, až mě bolely.

Její velice falešný úsměv pohasl a dva páry nesouhlasných očí se přimhouřily.

„Langley, na mou duši, myslela jsem, že už jsi tu dětinskou žárlivost překonala,“ vzdychla Virginia.

Spolkla jsem první odpověď, která mě napadla. Měla pět písmen a rýmovala se na *rovno*.

„Pardon, jen si nejsem jistá, jestli to stihne. Setkám se s ním, tak se ho zeptám.“ Spíš budu žádonit, prosit a uplácet. Ale ať to bude stát sakra cokoli, seženu si na tu svatbu nějakého partnera.

„Je to za týden, a on neví, jestli má čas?“ zeptala se Camille a z hlasu jí kapalo opovržení.

„No, život každého se neřídí jen tvou svatbou.“ Pokrčila jsem rameny. „Zeptám se ho dneska večer. A upřímně, nechápu, proč bych ho měla přivést.“ Věděla jsem, že Camillino naléhání, abych měla doprovod, má jednoduše za cíl jenom mě usadit a vzbudit ve mně ještě větší pocit trapnosti z dané situace, než jaký už ve mně byl.

Kdybych měla skutečného přítele, nijak bych se nehnala do toho, abych jim ho představila. Existovala pravděpodobnost, že by Camille mohlo napadnout, že jsem si našla někoho lepšího, než je Richard, a pokusila by se vyměnit ženicha spolu s květinami. Koneckonců, v jejím světě byli lidé a věci postradatelní a snadno nahraditelní.

„Protože když ho nepřivedeš, nebude nás u stolu sudý počet.“ Camille na mě zvedla obočí, jako bych byla nejbližší člověk, co kdy žil. Což jsem dost možná i bývala. Trvalo mi moc dlouho, než mi došlo, jak intrikaři, aby svedla mého přítele.

„Jo, a to by rozhodně nešlo.“ Obvykle se mi líp dařilo udržet sarkasmus a zášť na uzdě, ale svatební šílenství si v poslední době vybralo svou daň.

Virginia naklonila hlavu ke straně a já čekala na nějakou opravdu jízlivou odpověď, která obvykle následovala po každém výbuchu, jejíž považovala za nepatřičný a nezpůsobný.

„Dámy, necháme Langley plnit její plány.“

Zatracení chlapi... táta zachránce.

„Samozřejmě. Jen kdybys nám dala vědět do zítřka?“ zeptala se Virginia a její úsměv znějněl ve stylu tatínek-je-tady.

„Jednoznačně,“ slíbila jsem.

Moje podpatky cvakaly o mramorovou podlahu vstupní haly, když jsem rychle přehala.

„Langley,“ ozval se za mnou tiše táta.

Otočila jsem se, ruku na klíce, jeho přítomnost byla momentálně to jediné, co mě poutalo k tomuhle domu.

„Jsi v pohodě?“ Působil ustaraně. Jako vždycky, když jsme spolu ještě mluvili. Nebo spíš když nám Virginia dovolila spolu mluvit.

Tiše jsem vzdychla a zabručela: „Už jsem ti říkala, že udělám všechno, co je v mých silách, aby to proběhlo dobře.“

Nedokázala jsem se mu podívat do očí, když jsem tu nestydatou lež pronášela. *Nechtěla* jsem, aby to proběhlo dobře. A snila jsem o partnerovi, který mi s tím plánem pomůže, už od chvíle, kdy mi vnutili účast na svatební oslavě. Nikdy jsem tátovi nelhala... pokud to nesouviselo s jeho novou rodinou. Když šlo o Virginii a Camille, byla jsem velice zdatná lhářka.

Otec si přejel dlaní prošedivělé vlasy a kývl. „Já vím, že uděláš. Vždycky děláš to, co je správné. Vadí mi, že se tě musím ptát. Vadí mi...“ Ztlumil hlas. „Vadí mi, že tím procházíš.“

Procházím čím? Že jsem nucena stát vedle své nevlastní sestry v růžových družičkovských šatech, až se bude vdávat za prvního kluka, kterého jsem kdy milovala? To škrtám. Za prvního kluka, o kterém jsem si *myslela*, že ho miluju?

Ale ten výraz v otcových unavených očích... Na vteřinu jsem měla ze svého plánu výčitky; nejen kvůli té lži, ale kvůli možným důsledkům své lsti.

„Já vím, tati.“ A věděla jsem. „Jsem v pohodě. Příští týden touhle dobou už bude po všem.“

„Díky Bohu.“ Mluvil pravdu.

Zaculila jsem se.

„Jed' opatrně. A i když je mi na mou duši jedno, jestli bude sezení u hlavního stolu symetrické, nebo ne, *opravdu* jsem nadšený, že toho kluka poznám. Vždycky jsi byla hodně zamlklá ohledně svých vztahů – a ne, nemám ti to za zlé, zvlášť vzhledem k tomu, kde jsme se momentálně ocitli.“ Aspoň bral na vědomí tuhle epickou přehlídku sraček. Jak by mi to mohl mít za zlé, když jediný kluk, kterého jsem přivedla domů, skončil už o pár měsíců později v Camillině posteli?

Pustila jsem kliku a objala otce oběma rukama. „Mám tě ráda.“ Měla jsem to říkat častěji, ale bylo to těžké, když nablízku vždycky číhaly Virginia nebo Camille, připravené zabít jakoukoli náklonnost a něhu mezi námi dvěma.

„Zdaleka ne tolik, jak já miluju tebe. A teď uháněj, než tě přinutí skládat origami labutě nebo tak něco.“

Políbila jsem ho na tvář a uprchla.

Deset minut nato jsem seděla v autě před malým barem pár kilometrů od střeženého areálu mé čtvrti a nervózně svírala rukama volant. Cestou k otcovu domu už jsem jela kolem toho podniku nejednou. Venku se vždycky hromadil rozparáděný dav a často tam parkovala policejní auta. Nebyl to ten typ baru, který bych zpravidla navštívila, zvlášť ne sama. Ale byl to ideální podnik pro vyhledání někoho, kdo by pokazil Camille její dokonalý den. Po pravdě, právě

cesta kolem tohoto baru mi jednou v noci vnukla nápad přivést domů někoho, jehož přítomnost na všech jejích milovaných svatebních fotkách by v ní budila upřímnou nenávisť. Chtěla jsem přivést někoho, kdo by v ostatních hostech vzbudil takový zájem, až by mluvili o něm a ne o tom, jak Camille slušely její drahé šaty. Nejdřív to byl všeho všudy jen obyčejný nápad, ale jak se svatba blížila, víc a víc jsem si představovala, jak bych mohla nenápadně realizovat pomstu za to, že jsem byla obelhávaná a podváděná.

„Dokážeš to,“ povzbudila jsem se v duchu ještě naposled, popadla kabelku a zamířila k baru. Ještě nikdy jsem v takovém podniku nebyla a bála jsem se, co mě čeká.

Vyhazovač mě přešel pohledem od hlavy až k patě, zkontroloval mi občanku a pak mě nechal vstoupit. Srdce mi bušilo do rytmu ohlupující hlasité rockové hudby, vyluzované živou kapelou na pódiu v rohu.

Nabito bylo skoro k prasknutí.

Bože, litovala jsem, že jsem si s sebou nevzala žádnou kamarádku. Kteroukoli kamarádku, pokud jsem měla být k sobě upřímná. Jenže byl červen, takže všichni moji přátelé z vysoké už odjeli na léto domů a nedalo se věřit nikomu, kdo znal Camille, čímž se vylučovali všichni, které jsem znala ze střední. Nemohla jsem změnit tuhle realitu ani ubožáckou skutečnost, že si Camille bere Richarda. Tohle byl můj svět a já se musela vzdát kontroly nad věcmi, které jsem nemohla změnit.

Ale měla jsem kontrolu nad volbou, kdo bude sedět během hostiny vedle mě.

Přejela jsem pohledem a rychle vyřadila kluky, co tam seděli, když jsem na několika jejích polokošilích

uviděla logo místního golfového klubu. Byli nachlup podobní těm, se kterými jsem chodila na střední, nachlup takoví jako ten, se kterým bych se měla dostavit. Působili tu stejně nemístně, jako jsem si já připadala.

Netoužila jsem po nikom bezpečném a spořádaném. Ani bohatém. Ani společensky vybroušeném.

Chtěla jsem někoho, kvůli komu by Camille a Virginia litovaly, že mě kdy přiměly strávit večer u jejich hlavní tabule, vzít na sebe ty děsné růžové šaty nebo očekávat, že budu oslavovat svatbu svého bývalého se svou podlou nevlastní sestrou.

Možná by mi štěstí víc přálo vzadu u kulečnickových stolů? Přikrčila jsem se, když jsem tam vrhla pohled. Tak jo, existuje hranice mezi někým, kdo vypadá, jako by už seděl v base, a někým, kdo seděl *doopravdy*. Tihle chlapi? Určitě druhá varianta. Chtěla jsem situaci opepřit, ne skončit mrtvá někde ve škarpe.

Nohy se mi trochu podlamovaly, když jsem přecházela místností k dlouhému dřevěnému barovému pultu.

Sedla jsem si na prázdnou stoličku a objednala si pítí, přičemž jsem vyřadila barmana jako volitelnou možnost, jen co jsem zahlédla jeho snubní prstýnek.

Ale koutkem oka jsem si všimla kluka, sedícího vedle mě.

Do háje, paže měl mohutné. A potetované. Jakože hodně. Takové tetování se v kruzích, kde jsem se normálně pohybovala, nevidalo. Do obličeje jsem mu neviděla, protože byl otočený opačným směrem, ale vlasy měl ostříhané úplně nakrátko a hodně tmavé. Armáda, odhadovala jsem. Nebyli jsme daleko od Fort Carson, a muselo tu být nejmíň tucet vojáků.

Narazit na příslušníky armády bylo na tomhle konci města docela běžné.

Barman mi přistrčil martini, zaplatila jsem a poděkovala mu. Doufala jsem, že si vyberu dřív, než budu potřebovat další drink – nebo deset drinků. Nechtěla jsem jet domů Uberem a nechat tu auto zaparkované přes noc. Pochybovala jsem, že v takovém případě by tu ráno ještě bylo.

Přejela jsem zrakem na druhou stranu a našla další možnou volbu.

Byl vysoký a šlachovitý, s chundelatými kučera-vými vlasy, tetováním na krku a obličej mu zdobilo pěkných pár piercingů. Rozhodně byl hezký ve stylu velice „zlobivého kluka“.

Jo. Ten bude ideální.

Po pravdě řečeno, hodil by se kterýkoli z ostatních členů jeho pijácké trojice. Virginii by z nich trefil šlak na první pohled, ani nemluvě o jejich pozoruhodném přínosu fotkám z hostiny.

Tak jo, není o čem uvažovat.

„Ahoj,“ řekla jsem, protože jsem usoudila, že musím začít něčím srdečnějším, než je: „*Můžu vám zaplatit, abyste týden dělal, že spolu chodíme?*“

Kluk se otočil, přejel mě pohledem a zdržel se u mých ňader, než se mi podíval do očí.

„Nazdárek,“ pousmál se.

„Já jsem Langley,“ pronesla jsem.

„Já jsem Kyle,“ odpověděl... přímo mému poprsí.

Předstírané chození, připomněla jsem si. Tenhle chlap zvýšil otáčky mého magoro-metru až na stupeň vypadni-odtud-než-si-bude-chtít-sáhnout. Jenže holka musí dělat, co musí, když se potřebuje pomstít zlotřilé nevlastní sestře.

Tohle byla patrně chvíle, kdy jsem ho měla okouzlit oslnivým společenským hovorem, ale na to jsem opravdu neměla čas, tak jsem do toho šla po hlavě.

„Tedy, bude to znít naprosto šíleně, ale mám pro tebe obchodní návrh.“

Odrkl si. „Ale zlato, to je milé, jenže já nemusím za sex platit.“

Brada mi spadla až k podlaze a rozpaky mi vehnaly horkost rovnou do tváří.

„Ne, to ne...“ zavrtěla jsem hlavou. „Ty si myslíš, že jsem šlapka?“

Zaklonil se a zhodnotil mě pohledem od hlavy až k patě. „Ty šaty, tenhle bar a ten pach zoufalství? Jo, dohromady to tomu odpovídá.“

„Co je na mých šatech špatného?“ Podívala jsem se na červené pouzdrové koktejlky, které jsem si vybrala u Neimana Marcuse. „Víš ty co? To je jedno. Co mě to sakra napadlo?“

Sklouzla jsem z barové stoličky – což nikdy není elegantní pohyb, když měříte metr padesát pět, natožpak v takových šatech – abych se vytratila, a sebrala jsem z pultu kabelku. *Do háje s tímhle.*

Možná budu muset poprosit jednu ze svých kamarádek, aby na víkend někam odletěla, aby měla Camille u svého milovaného stolu sudý počet návštěvníků, protože tenhle plán byl očividně ten nejbližší nápad v dějinách blbých nápadů. V jedné věci měl ten debil pravdu, zoufalství mě nutilo jednat šíleně a zbrkle.

„Kam jdeš?“ zavolal Kyle, zatímco jsem mířila ke dveřím.

Proletěla jsem kolem vyhazovače a vydala se za roh na parkoviště, přičemž jsem na každém kroku proklínala své louboutinky.

V té chvíli mi připadalo, že i inzerát by byl lepší volba. Co mě to jen *napadlo*, udělat návrh nějakému chlápku v baru, jako by můj život byl romantická komedie z Netflixu?

„Hele, pus, proč ten spěch?“ Kyleův hlas mě dostihl ve stejném okamžiku jako jeho prsty, které mě chytly za paži.

Panika mi zastavila dech v plicích.

Otočil mě a jeho úšklebek byl všechno, jen ne uklidňující. V očích měl něco *špatného*, tvrdý třept, který jsem v přítmi uvnitř baru neviděla. Byl o dobrých třicet centimetrů vyšší než já, taky rychlejší – zvlášť než já na vysokých podpatcích – a osvětlení parkoviště stálo za hovno. Už nebyl hezký, ani přijatelná možnost.

Byl hrozba.

Hodně se to podobalo úvodní scéně ze všech videí o ženské sebeobraně, která nám pouštěli v prvním ročníku na vysoké. Měla jsem dávat lepší pozor.

„Myslel jsem, že máš pro mě obchodní nabídku?“

„Pusť mě.“ Pokusila jsem se mu vytrhnout, ale držel jen o to silněji.

„Ale no tak. Noc sotva začala. Co kdyby sis to se mnou rozdala... a můžeme si popovídat o kšeftu?“ Druzí dva kluci, se kterými prve seděl, se nehlasně objevili za jeho zády.

„Ne!“ zařvala jsem, když si mě přitáhl blíž.

„No tak, my víme, že se ti takováhle transakce bude líbit,“ sliboval.

Dupla jsem mu podpatkem na nohu tak silně, jak jen to šlo, zařval, ale nepustil. Pitomá bagančata, co měl na nohou. Co mám...

Vzápětí dopadla na magorovu usměvavou tvář pěst a já byla volná.

Ulomil se mi podpatek, jak jsem klopýtla dozadu a přistála tvrdě na dlažbě.

„Řekla ne.“

Nic víc můj zachránce neřekl a očividně ani nemusel, protože za sebe nechal mluvit své pěsti.

„Co je, kurva?“ zasyčel Kyle ze země, přičemž se dotýkal svého pokřiveného zkrvaveného nosu. No jo, určitě byl zlomený, a to po zásluze.

To je dobře.

„Ona. Řekla. Ne,“ opakoval můj zachránce a výhruzně přistoupil o krok blíž ke Kyleovi.

Jeden z Kyleových přátel záutočil a můj zachránce mu vyšel vstříc a zasáhl ho dalším pravým hákem. Zajíkla jsem se, když ho ten nový chlápek uchopil pod krkem a složil ho k zemi jediným vláčným pohybem.

„Teď ty?“ zeptal se třetího, přičemž rukou dosud třímal za krk číslo dvě. Nebyl ani zadýchaný, zpočtený, nic takového. Byl klidný, i když mě srdce bušilo, jako by mi chtělo vyskočit z hrudi.

„Kdepak,“ couval poslední chlápek s rukama zdviženýma do vzduchu.

Můj zachránce pustil sráče číslo dvě, zvedl se a postavil se mezi mě a Kylea. „Jak už jsem říkal, pro případ, že jste neslyšeli ji ani mě. Řekla ne.“

Kyle a jeho kamarád vstali, přičemž se opírali jeden o druhého, a vydali se ke třetímu. Kyleův přítel zřetelně kulhal a oba viditelně krváceli.

„Vyser se na to, chlape. Ona za to nestojí,“ mumlal Kyle, když všichni tři mizeli zpátky za rohem směrem ke vchodu do baru.

Můj zachránce se ke mně otočil a mě krátce napadlo, jestli jsem právě nespadla z bláta do louže. Do horoucích pekel, právě složil dva chlapy na zem, ani se